

האם הוא מתכוון להצטרף המדינה כאשר השמיע כוונתו

גנדי

ציונית אחרת. הצעות אלה הושמעו בעבר הרחוק, מדי פעם, כרעיונות ער-טילאיים, כפי גורמים ורים, ופעם גם עלידי מיפלגת העבודה הבריטית. זה היה בתקופה הקולוניאלית. לרוב התכוונו הדברים לחילופי-אוכלוסין בתוך הארץ עצמה, בין מדינה יהודית ובין מדינה ערבית שיקומו בארץ. הקישוטים של גנדי להצעתו היו כי גנר צביות. הוא דיבר על "חילופי אוכלוסין". משמע: מיליון יהודים באו לארץ מארצות-ערב, כגון עיראק ומארוקו, ועל כן רשאית ישראל לגרש מיליון ערבים למדינות אלה. הוא לא הסביר מה הקשר בין פלסטיני בקליקוליה או ברמאללה, כן הארץ, ובין מדינות רחוקות כמו מארוקו ועיראק. גנדי דיבר על "ערב", כאילו היתה זאת מדינה אחת ועם אחד.

הוא גם טרח להדגיש שהוא מתכוון לפיתרון "הומאני", שיוגשם בהסכמה הדדית. זה מגוחך. מדינות-ערב לא הסיימו אף ליישב בתוכן את פליטי פלסטין. לא יעלה כלל על הדעת, כי דימיון הפרוע ביותר, ש"יסקימו" אי פעם לקלוט מיליון ורבע פלסטינים, שיגורשו מן הארץ הקרויה בפייהן פלסטין. המצב הפוך: תוכנית-השלום הכל-ערבית כוללת את החזרת הפליטים לארץ-ישראל.

ברור לכל בר-דעת — וכמוכן גם לגנדי עצמו — כי מאחורי הקישוטים

אלו קם ראש מוסד תרבותי חשוב של עיריית ניו-יורק, גנרל בדימוס של הצבא האמריקאי והציע פומבית לגרש שני מיליון יהודים מארצות-הבית "מכיוון שקלטנו מיליוני מהגרים אחרים". היה העולם עומד על ראשו. ראש-העיריה, אדורד קוק, היה מ' עיף את האלופי-כדימוס כמו טיל. יהודי ארצות-הבית והעולם היו וועקים ח' מס. הכל היו מדעועים מגילוי מחריר זה של אנטי-שמיות ניאורנאצית. השבוע הכריז האלופי רחבעם (גנדי) זאבי, בכינוס פומבי, שיש לגרש מן הארץ מיליון ורבע פלסטינים. תושבי יהודה, השומרון ועזה. איש לא התרגש.

כמה פוליטיקאים מיהרו לפרסם פסקי-תגובה. כמה אירגונים פירסמו מחאות. ראש-העיריה, שלמה להט, מע' סיקו של גנדי ופטרונו, אמר בסלחנות שלכל אדם הזכות להשמיע את דעתו הכנה.

רעיון ברבארי

גנדי דיבר, בעדינות, על טראגי-ספר ("העברה"). אחרי שפורטמו הדברים, ניסה להסביר את דבריו. הדברים היו גרועים מן הדברים המקריים.

טען גנדי: הוא למד זאת מאבות תנ"ך

סגן-אלוף זאבי (1954)
בגופו של האו"ם, כמעט מילחמה

הנאים מצוי רעיון אחד פשוט: גירוש. בשפה משלו, חזר גנדי בדיוק נמרץ על רעיונו הישן של מאיר כהנא: גירוש העם הפלסטיני כולו מן הארץ שממערב רב לירדן.

עת-העבודה, ברל כנסלסון, יצחק טכנ"ן קיז ודויד כן-גוריון. מיידי קמו מלומדים והפריכו את הדברים. מעולם לא היתה הצעה כזאת מטעם מיפלגת-העבודה או כל מיפלגה

במדינה

העם

זעקי. ארץ אהובה

גורלו של טל מוזס הוא תיזבורת נוראה למצבי המילהמה השורר בשטחים הכבושים. מה המסקנה?

אש בחורשה. בתיג'ן הולכת ר' הופכת לאנדרטה חדשה של טימטום שילטוני מנומנטלי, מין מהרורה חד' שה של יוס'הארמה של 1976 (ראה הנדון).

לסיכסוך כסיס תמים, כביכול. מק' צת אדמות-הכפר הפכו לשמורת-טבע, הכפופה למוסד המטפח את ערכי-הנוף. אילו היה זה סיכסוך בין שני צודים יהודיים, זה היה נפתר מזמן.

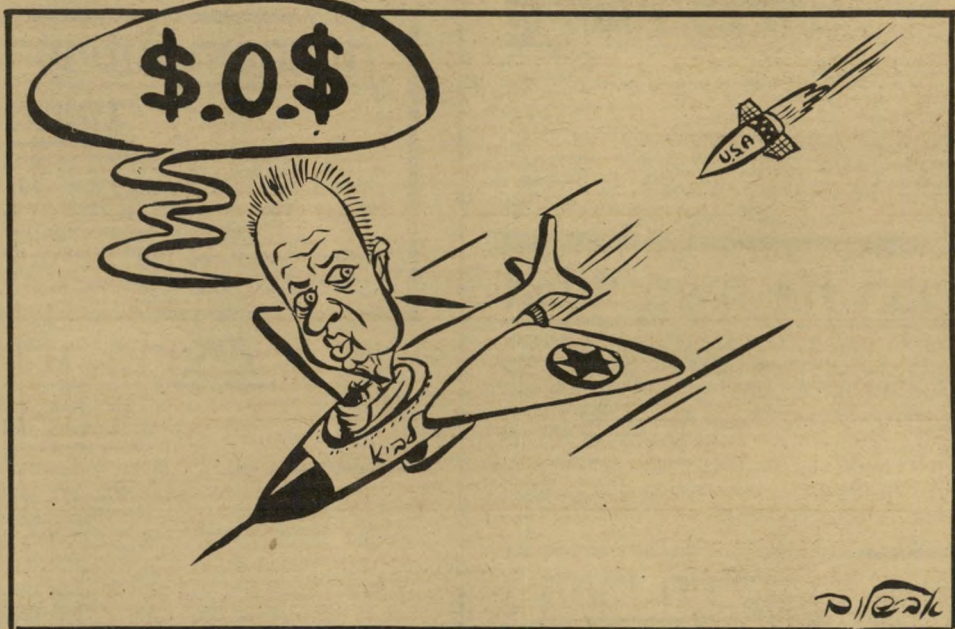
אבל במציאות של ישראל, כל סיכסוך בין השילטון היהודי והתושבים הערביים הופך מייד — ובהכרח — לסיכסוך לאומי.

אנטי-הטבע ישראל — כמו הסיירת הירוקה — נוטים ברובם למגמה לאומנית. כאשר הם פוגעים באזרחים ערביים, מתקבל הדבר כאופן טיבעי בהתקפה לאומית.

איוולת נוראה היא מצד רשות

אחרי חודש של יסורים נפטר הנער טל מוזס, כן ה'5 וחצי. הוא נפצע כפי' גוע שבו הוטל בקבוקי-בערה, תוצרת בית, לעבר מכונית של מישפחת מת' נחלים. אמו מתה במקום, שאר כני מישפחתו נפצעו.

יכול יהודי בישראל לדגול בהתנ' חלות או להתנגד לה. יכול ערבי בישי' ראל לדגול בצדיקת "ההתנגדות" הפ' לסטינית או לפסול אותה. לגבי רבר

יירוט

ישתמש בשילטון כדי לקדם את עיס' קותיהם של גועלי-הארמה, העושים הו'תועפות כגדה, כדרכים כשרות ובעיקר בלתי-כשרות. בעסקות אלה נשפך דם, בוצעו מעשי-תרמית ללא ספור, נושלו זקנים וילדים, זויפו מיסמכים וחתימות ונעשה כל מעשה נבלה אפשרי, הכל למען "המטרה הלאומית".

המיוחד בעיסקי-בחירות אלה הוא שהם נעשו כמעט בגלוי, בלי בושה. ראשי-המשלה עצמו התערב.

אם לא היו כגדר מעשים פלייליים על פי החוק, הם היו בלי כל ספק מעשי-שחוד מבחינה מוסרית.

בעיקבות ספיר. הליכוד לא המציא את השיטה הזאת.

מאו קום המדינה השתמשה מפא"י, ואחריה מיפלגת-העבודה, ביד רחבה בשיטות אלה. בכל מערכות-הבחירות גבתה המיפלגה מיליונים מעסקים כלכליים-הסתרתיים ופריטיים — כדי לממן תעמולה ולקנות קולות. סמל השיטה היה שרי-האוצר פינחס ספיר.

תנועת-החרות גינתה שיטה זו תמיד בקוליקולות. אך ברצע שניתנה לה ההודמנות לכך, היא אימצה את השיטה לעצמה, בלי התייחסות של מפא"י, בצורה ברוטאלית וגסה.

ב'1969 חוקקה הכנסת חוק למימון ממלכתי של הבחירות, שנועד — לדברי יוזמו — לשיץ קץ, אחת ולתמיד, לשיטה זו. אולם מן הרגע הראשון היה ברור כי הכספים החדשים מקופת-המדינה יבואו רק כתוספת לשחיתות הקודמת. וכך אכן היה.

פרשת-עינב חושפת בצורה ברורה לגמרי את השיטה. היא מבחילה.

שמורות-הטבע להכריז מילחמה על ערבים ככלל, ועל דרוזים בפרט. יש לכך כמה סיבות:

- הדרוזים, המשרתים כצה"ל, כמישטרה ובמישמר-הגבול הם כעלי ביטחון עצמי רב, ואפשר היה לצפות מראש שיעמדו על זכויותיהם.
- מאורעות רמת-הגולן כבר הוכיחו כי הדרוזים, כאשר הם מתרגזים, יכולים להיות יריב רציני, שאינו מתק' פל בקלות.
- אסור בשום-פנים לתת מקום לרושם כי שמורות-הטבע משמשות עילה להפקעת ארמות ערביות. כבר היו בארץ הצגות של חרושות, שהמישטרה טענה לגביהן שבאו על רקע "לאומני". אם אוכלוסיה שלמה תראה בשמורות-הטבע חלק מזויה חדשה להפקיע את אדמות הערבים, קל לדמיין מה יהיו התוצאות בשטח.

אנשי הגליל. קשה להימנע מן החשד שכאן פעלו מצד השילטונות עצלנות מחשבתית, לא-איכפתיות ו' וילזול, אם לא גרוע מזו, מפני שמדובר בכפר של "מיעוטים".

מאורעות השבוע צריכים להדליק נורה אדומה. מדיניות של "יד חזקה" תגרום כן — כמו בכל מקום — לתוצאות הפוכות מן המקוות. אין מנוס מפשרה, שתיפתור את בעיות הכפר.

גם בתקופה היהודית, היו אנשי הגליל ידועים בעקשנותם. נראה שזהו אופי המקום, העובר מדור לדור ומעם לעם.

אחר לא יתכן ויכוח: ילד בן 5 אינו צד בסיכסוך. סיבול זועק לשמיים. איש אינו יכול להיות אריש לו.

האם ניתן למנוע קורבנות כאלה? קשה לקוות לכך, כאשר הגדה המערבית ורצועת-עזה מהוות שירות קרב בין שני לאומים. הצעירים הערביים שזרקו את הבקבוק האמינו, כלי ספק, שהם ממלאים שליחות לאומית נגד כובש אדמתם. הוריו של טל וחבריהם האמינו שהם ממלאים שליחות לאומית כבואם להתנחל ב"יהודה ושומרון", בלב אוכלוסיה ערבית עוינת וזועמת. הם גם חיפשו איכות חיים", כאילו באו לארץ ריקה. לא יהיה סוף לפיגועים, ולא יהיה סוף למילחמה העבודה, שבה נהרגים ילדים, אם לא ימצא פיתרון מדיני. גורלו הנורא של טל מוזס צריך היה להזעיק את בני שני העמים לעשות מאמץ עליון להשגת השלום.

כל מסקנה אחרת — יד קשה, נקמה, טרור וטרור-נגדי — רק תביא לקורבנות נוספים בקרב בני גילו של טל, בני שני העמים.

אנדרטה לטימטום

לא בדאי להרגיז דרוזים.

אנשי שמורות-הטבע לומדים זאת בדרך הקשה

מי שקרא השבוע את כותרות העי' תונים, יכול היה לקבל את הרושם כי נטושה בישראל מילחמת-אזרחים מת' מרת בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי. אחרי הפיגורם שערכו בריונים כדי יירים הערביים בשכונת-עמידר ובש' כונה נוספת. באה ההתנגשות האלימה בין כוחות-הביטחון ותושבי הכפר הדי' רוזי בתיג'ן כנגליל. באמצע היו פרי גועים שונים, ונאמו של רחבעם זאבי על הצורך ההומאני בגירוש הערבים מן הארץ (ראה המגרת).

מיפלגות בלי בושה

פעם זה נעשה בסתר. עכשיו זה נעשה כמעט בגלוי. כך פועלת השיטה

שחזר-הקרקעות שמואל עינב, שעי-